

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

İlköğretim İçin

Mercan Adası

Robert M. Ballantyne

Bu kitabın sahibi:

.....

.....

Takdim

Merhaba ben Ralph, arkadaşlarımla tabiriyle seyyah Ralph. Çocukluğumdan beri gezi ve seyahat hikâyeleri dinlemeye bayılırım. Tek hayalim, biran önce büyüüp ailemin de izniyle bir gemide işe başlamak ve dinlediğim maceraları bizzat yaşamak. Gitmeyi en çok istediğim yer ise arkadaşlarımla milyonlarca mercan böceğinin bir araya gelerek meydana getirdiklerini söylediği Mercan Adası.

15 yaşına geldiğimde bu hayallerimi gerçekleştirmek için ilk adımı attım. Babamın arkadaşının gemisiyle ilk seyahatime yelken açtım. Burada çok güzel arkadaşlıklar kurdum. Gemimiz ilerleyip, farklı farklı yerler gördükçe heyecanıma diyecek yoktu. Her geçen gün mercan adalarına biraz daha yaklaşmanın verdiği mutlulukla günler su gibi akıp gidiyordu. Ta ki o fırtınalı

güne kadar keyfimize diyecek yoktu. Gemimiz kayalıklara vurup parçalanınca her şey bir anda değişti. Ben ve arkadaşlarım Jack ile Peterkin için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Yasin ÖZKAN

İlköğretim İçin

Mercan Adası

Macera Tutkum

Karanlık bir gecede fırtınalı bir okyanusun ortasında doğdum. Babam ve dedem kaptan, dedemin babası ise bir denizciydi. Sevgili annem, babasının da donanmada amiral olduğunu söylerdi. Kısaca anne tarafı da, baba tarafı da denizciydi. Bende ki bu gezip dolaşma tutkusu da galiba ailemden miras kalmıştı.

Babam, ben doğduktan kısa bir süre sonra deniz hayatından çekilmiş, hayatının geri kalan kısmını İngiltere'nin batı sahilinde bulunan bir balıkçı köyünde geçirmek istemişti.

Anneme göre bana ailemden miras kalan bu seyahat isteği çok geçmeden kendini göstermeye başladı. Bacaklarım kuvvetlendikçe emeklemekten sıkılmaya başlamışım. Erken denebilecek bir zamanda ayağa kalkıp yürümeye çalışmışım.

O günden sonra gezintilerimin daha sıklaştığını söyleyebilirim. Evimizin etrafındaki ormanlarda ve sahilde dolaşmadığım yer kalmadı. Babam beni bir ticaret gemisine miço olarak verene kadar yerimde duramadım.

Adım Ralph. Arkadaşlarım bana Gezgin Ralph derler. Neden böyle hitap ettiklerini söylememe gerek yok sanıyorum. Gemideki arkadaşlarımla iyi geçiniyorduk. Bana karşı hep alçakgönüllü davranırlardı. Ara sıra benim hakkımda: “Bu Gezgin ne garip bir eski zaman çocuğu!” dediklerini duyardım. Buna şaşırır, “eski zaman çocukluğunun” ne demek olduğunu düşünür, bir türlü bulamazdım. Bu liman seyahatleri sırasında dünyanın hemen her tarafında dolaşmış gemicilerle tanıştım. Onların başından geçen maceraları, yakalandıkları müthiş fırtınaları, geçirdikleri türlü tehlikeleri, denizde ve karada gördükleri harikulade yaratıkları dinledikçe içim yolculuk hayalleriyle dolardı. Fakat bütün bu anlatılanların hiçbirisi güney denizlerinde bulunan Mercan Adaları kadar dikkatimi çekmemişti.

Arkadaşlarım mercan böceği tarafından oluşturulan binlerce güzel adadan bahsediyorlardı. Bu adalarda yaz mevsiminin on iki ay sürdüğünü, ağaçların her zaman meyvelerle dolu olduğunu söylüyorlardı. Fakat bu anlatılanlar arasında benim en fazla dikkatimi çeken şey adada yaşayan insanların biraz vahşi olmalarıydı. Bu acayip hikayeler aklıma öyle yer etti ki on beş yaşıma geldiğimde güney denizlerine seyahat etmeye karar verdim.

Sevgili ailemden izin almak kolay olmadı tabii. Babam ancak “Bir zamanlar sen de böylesi seyahatlere çıkmasaydın hiçbir zaman büyük bir kaptan olamayacaktın.” deyince bu isteğimi kabul etti ve beni eski meslektaşlarından o sırada *Altın Ok* ismindeki gemisiyle güney denizlerine çıkmaya hazırlanan bir tüccar kaptana emanet etti. Sevgili anneciğim vedalaşırken “Ralph, bize çabuk dön sevgili evladım; biz yaşlı insanlarız, kim bilir belki de bir daha görüşemeyiz.” dedi. Annemin bu temennilerini alıp doğru denizlerine doğru hareket edecek olan *Altın Ok* gemisindeki yerimi aldım.

Korkunç Fırtına

Gemimiz güneşli ve sakin bir günde hafif bir rüzgâra yelkenlerini açarak güneye doğru yol aldı. Kaptan, yüksek ve gür sesiyle emirler yağıdıyor, tayfalar emirleri zevkle yerine getiriyordu. Ben ise bir köşeye oturmuş, gittikçe uzaklaştığımız sahile bakıyordum.

Demiri güverteye çekip sıkıca bağladık. Neşeli bir gemici arkadaş demirin tırnağına vurarak:

- Haydi demirciğim güzel bir uyku çek. Uzun bir süre denizin dibini göremeyeceksin, dedi.

Gerçekten de demir günlerce denizin dibini görmedi.

Gemide benim gibi bir sürü genç arasında en çok Jack Martin ve Peterkin'i seviyordum. Jack Martin, on sekiz yaşlarında, uzun boylu, iri

yarı ve güler yüzlü bir gençti. On dört yaşında olan diğer arkadaşım Peterkin ise, ufak tefek ve şakacı biriydi.

Seyahatimizin başlangıcı bazen sakın bazen sert havalarda geçti. Amerika'nın güney ucundaki Horn Burnu'na yaklaştığımız zaman fırtına çıktı. Gemiciler buranın çılgın tehlikelerinden bahsetmeye başladılar.

Tayfalardan biri:

- Horn Burnu şimdiye kadar geçtiğim yerlerin en korkuncudur. İki defa geçtim, her ikisinde de gemi az daha alabora olacaktı, diyordu.

Neyse ki gemicilerin korkulu rüyası olan Horn Burnu'nu kolayca geçtik. Ardından Pasifik Okyanusu'ndaki sıcak rüzgârların etkisiyle birkaç hafta içinde Mercan Adalarına geldik.

Burası göz kamaştırıcı sahilleri, parlak yeşil hurma ağaçlarıyla mutlaka görülmesi gereken bir yerdi. Okyanusun adalarla kaplı bu kısmına girdiğimizden kısa bir süre sonra gemimiz müthiş bir fırtınaya kapıldı. Hatta ana direklerinden biri yıkıldı. Elimizde kalan ön direğe ise kimse yelken takmaya cesaret edemiyordu.

Fırtına beş gün boyunca bütün şiddetiyle devam etti. Rüzgâr, küçük bir kayıktan başka güvertede ne varsa hepsini süpürdü. Dümen-ciyi, rüzgârda uçmasın diye halatla direğe bağladılar. Kaptan, rotamızdan çıktığımız için şimdi nerede bulunduğumuzu bilmediğini

söylüyordu. Gemimizin, mercan kayalıklarına çarpıp parçalanmasından korkuyorduk. Hiçbirimizde kurtuluş ümidi kalmamıştı.

Fırtınanın altıncı günü, sabahleyin karayı gördük. Burası mercan kayalarıyla çevrili bir adaydı. Dalgalar şiddetle kayaları dövüyordu. Sığınacak kuytu bir yer ararken dev bir dalga geminin arka tarafına çarptı ve dümenimiz kırıldı.

Kaptan:

- Kayığ! hazırlayın. Yarım saate kalmadan kendimizi kayaların arasında bulacağız, dedi.

Peterkin ile ben üst güvertede duruyorduk. Jack Martin bize bakarak:

- Gelin çocuklar. Birbirimizden asla ayrılmayacağız. Bu kadar insanın tek bir kayıkla hayatta kalması çok zor. Büyük ihtimalle o kayık batacak. Bu yüzden büyük bir küreğe sarılıp kendimizi karaya atmamız lazım. Ne dersiniz, siz de benimle gelir misiniz?

Jack'in umut veren teklifini hemen kabul ettik. Az sonra büyük bir dalga bize doğru geldi. Çok korktum fakat hemen aklıma annemin temennileri geldi.

Sert bir dalgayla ön direk de kırıldı. Kayık, etrafındaki adamlarla beraber sürüklendi. Bir dakika sonra dalgalar arasında çırpınıyorduk. Devrilen kayıktan denize dökülen gemicileri gördüğümde kendimi kaybettim. Gözlerimi açtığım zaman kendimi sahilde, yumuşak çimenlerin üzerinde

